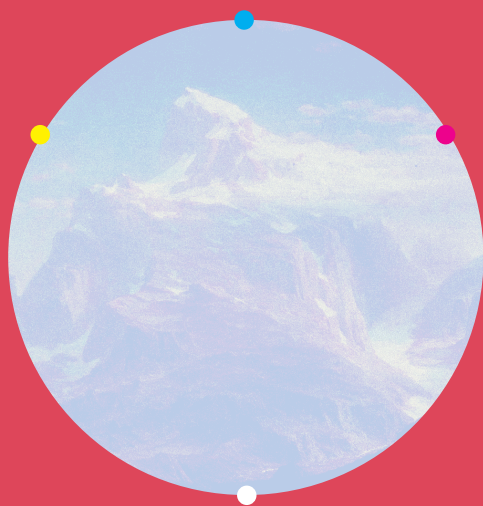

ŠPRANJE *do* SVETLOBE

MISLI

OB

EVANGELIJU

IN BESEDA JE POSTALA

M E S O

IN SE NASELILA

M E D N A M I.

MARKO RIJAVEC

LETO A

LETO B

LETO C

ŠPRANJE *do* SVETLOBE

MISLI

OB

EVANGELIJU

SPREMNA BESEDA

Marjan Pogačnik

Idrijski župnik Marko Rijavec je skoraj štiri leta prihajal v goste bralcev Družine kot pisec razmišljanj ob nedeljski Božji besedi. Bil nam je odlična družba.

Nekateri pridigarji znajo biti duhamorni. Svetopisemska besedila razpredajo precej suhoparno, neoprijemljivo. Za Marka Rijavca to ne velja. Govori z zavzetostjo, njegove besede pritegnejo, imajo težo, presenečajo. Iz svetopisemskih odlomkov iztisne svež sok z okusi, kakršnih nismo vajeni od drugod.

Rijavec se ne dviga v abstraktno, eterično duhovnost. Ne nekje daleč, pač pa tukaj, sredi življenja, je namreč navzoč Bog. »Vedno govori konkretno, preprosto in razumljivo,« piše, »po mojem nima na voljo nobene boljše govorice, ki bi jo človek slišal in razumel, kot je to življenje, tudi v najbolj banalnih stvareh, tudi v malenkostih, ki padajo vsak dan kakor drobtine pred človekove oči.« Teme, o katerih razmišlja, zato pisec išče v vsakdanjih izkušnjah in tudi v aktualnostih, ki polnijo časopise in družbena omrežja ter sooblikujejo podobo našega vsakdana.

Govori iz sebe; najprej je pričevalec in šele potem učitelj, kar je po sv. Pavlu VI. značilnost dobrih oznanjevalcev. Ne skriva se za kakršno koli fasado, pač pa pripoveduje z barvami lastne človeškosti. Po njegovem je treba »dovoliti, da vidimo stvari, kakršne so. Biti brutalno iskren,

pustiti si zardelost pred samim seboj, dovoliti si neprijetna, neznosna, škandalozna vprašanja o sebi (...).« Kajti prav tam, kjer je resnica, tam raste življenje.

Ranljivost, ki jo izkazuje, se nas dotika in nas odpira za D/drugega. Dokler se delamo popolne, trdne in močne, ne verujemo zares, »vse dotlej smo zaprti pred drugimi in pred samimi sabo, sami, stisnjeni med pritiski ljudi in lastnimi pričakovanji, ki jim ne moremo ustreči,« pravi sam. Zaradi ran, nadaljuje, postajamo potrebni ljubezni, zaradi ran potrebujemo drug drugega, v ranah je prostor za to, da kdo da »svojo roko in jo položi v mojo stran,« tam je kraj srečanja z Vstalim.

Avtor nedeljskih razmišljanj ne skriva svoje želje, da bi se dotaknil src bralcev, pa ne na ravni sentimentalnosti, želi si, da bi se spreobrnili, izbrali »tisti napor, ki poraja življenje.« Rad nas, na trenutke še kar drzno, izziva; navsezadnje nas tudi Kristus, kot zapiše, ne pušča svojih v varnih okoljih, gotovih rešitvah, znanih odgovorih na vprašanja. Beseda sprememba se kakor rdeča nit vleče skozi njegova razmišljanja in se uteleša na različne načine. Iz brezbržnosti kliče v zavedanje lastne poklicanosti, iz zamere v odpuščanje, iz udobnosti, potuhnjenosti in preračunljivosti v pogum, iz rutine odnosov in egoizma v ljubezen.

Konkretnost ljubezni je tista, ki »lahko nekako spravi Boga v ta svet,« in brez te ljubezni ostajamo »v peklju, vse dotlej, dokler ni vsaka oseba okoli nas vredna od nas prejeti nečesa osnovno človeškega.« Marko Rijavec spominja, da krščanstvo v prvi vrsti ni izpolnjevanje pravil, pač pa odnos z Bogom in z drugimi, »nekaj živega in

hodečega, vsak dan rastočega. « Čeprav zjutraj vstanemo kot ateisti, naj bi, kot pravi, zvečer zaspali kot verniki.

V njegovih komentarjih nedeljskih odlomkov se pne obzorje, zaznamovano z upanjem, ki je utemeljeno v veri v Božjo ljubezen. O čemer koli lahko dvomimo, pravi idrijski župnik, »samo v Njegovo ljubezen, vanjo pa ne smemo dvomiti, če želimo, da bo življenje resnično življenje in ne samo preživetje.« Ali kot je povedal v nedavnem pogovoru za Družino: dejstvo, da je Bog »močnejši od mojega greha, zla, sovraštva, da nimam 'šans', da premagam Boga in njegovo ljubezen, je lahko vedno bolj razlog za veselje.«

Eden izmed pridigarjevih adutov je velika domačnost s Svetim pismom, njegov oznanjevalni instrument pa čut za jezik: besede nam polaga na srce kot spreten govorec in pisec. Branje tako ni le v duhovni prid, pač pa tudi v jezikovni užitek. A vse se začne s tem, da se pusti nagovoriti Božji besedi. Kajti »če je človek odprt, ga Beseda nagovarja in človek zažari kot zvezda, ko je pripravljen spremeniti sebe.«

V uredništvu Družine smo Marku hvaležni, da je z Božjim in človeškim žarom obenem kljub številnim obveznostim, značilnim za župnike, prihajal med nas razmeroma dolgo obdobje, da je tudi v nas vzbujal čudenje nad življenjskim bogastvom Besede in prek nje razpiral špranje do svetlobe. Veseli smo, da nam bo s pomočjo te knjižne izdaje, čeprav na drugačen način, še naprej delal družbo in ponujal duhovno osvežitev. Zajemajmo, vodnjak je globok.

PUSTIMO SI PROBLEME

1. adventna nedelja (Mt 24,37-44)

Nihče ni nič opazil. Nihče se ni zavedal, da je kaj narobe. Ali pa se nihče ni hotel zavedati. Prepričan sem, da nekaterih znamenj v življenju pač ne moremo prezreti, razen če se odločimo, da jih ne bomo videli. Tako je bilo »v Noetovih dneh« (Mt 24,37), ko je Bog ugotovil, »da na zemlji narašča človekova hudobija in da je vse mišljenje in hotenje njegovega srca ves dan le hudobno.« (1 Mz 6,5) Najhuje pri tem je, da jim je bilo to nekaj »normalnega«. Ljudje so pač, kot vsak dan, »jedli in pili, se ženili in se možile (...) in niso spoznali.« (Mt 24,38-39) Tako je tudi danes, tudi danes radi živimo brez problemov. Oprostite, drugače moram napisati: ne da bi želeli videti svoje lastne probleme.

Dar bolečine

Menda človekova glavna hudobija ni toliko v tem, da naredi nekaj slabega, ampak veliko bolj to, da si želi tudi nekaj slabega razumeti ali prikazati pred drugimi in pred seboj kot nekaj dobrega. Tudi če sam pri sebi ve, da gre za nekaj slabega. Seveda gre za čisto naravni obrambni mehanizem v človeku, kot otroci smo se pred neumnostjo, ki smo jo naredili, skrili za mamino krilo, danes se pred tem neprijetnim občutkom skrijemo tako, da se pretvarjamo, da ni nič narobe. Tako je lažje, tako se mirneje živi, če se nekako prepričaš, da so stvari v redu. Tudi če niso, tudi če se pri čem v nas pojavi bolečina. Jo pač zadušiš, jo pač prezreš.

Toda človeku je bolečina dana, kot darilo mu je, da bi slišal, da bi se začel zavedati in razumeti, da je v njegovem telesu nekaj narobe, da se dogaja nekaj, čemur bi

bilo treba posvetiti pozornost in to popraviti. Bolečina je človekov najboljši zdravnik. In vendar je bolečina neprijetna in jo zato ponavadi zdravimo na hitro, s tableto ali dvema, ne pa tako, da bi obrnili svojo smer, ne da bi iz nje povlekli kako – četudi neprijetno, a vendar nujno – spremembo.

Luč v neumnosti

Vsi na primer govorimo, da tako, kot živimo, ne gre več, stroka in zdrava kmečka pamet sta si edini v tem. In vsi se seveda strinjamo s tem, da je vsega preveč, delamo pa povsem enako, ničesar ne spremenimo. Jemo in pijemo, se ženimo in možimo ... in ne razumemo. Ne razumemo, da so problemi v našem življenju pomoč, ki nam je dana, da svojega življenja ne bi uničili. To je hudo. Četudi vemo, da gremo v prepad, četudi nas vprašanja našega časa bolijo in opozarjajo, kot trmasti osli rinemo naprej, pijani od lučk, daril in kuhančka. Res je, problemi so težka stvar, toda edino s problemi vemo, kje smo in kam smo v resnici namenjeni.

Advent je tu, čas prižiganja luči v temi. Največja tema je človekova neumnost. Letos za razliko prvo svečo prižgimo tam, v lastni neumnosti. Pustimo si videti lastne probleme, ne utopimo jih v spektakularnosti. Bolelo bo, ko se bomo gledali v zrcalu, in v tej bolečini bo na poti našega življenja veliko svetleje.

ŽIVI IN PUSTI ŽIVETI

2. adventna nedelja (Mt 3,1-12)

Žalostna resnica je, da prepri za čas praznikov pri nas nastanejo predvsem zato, ker je to pravzaprav edini čas, ko opazimo, da poleg nas živi še kdo drug. Da sredi tihe in samotne puščave svojega vsakodnevnega živetja – samotne, vendar prijetne puščave, ker je v njej vse po naše – opazimo nekoga živega.

Drugačnost nas spreminja

In ta živi in se da pokazati predvsem s svojo drugačnostjo, sicer je ne vidimo. Dokler se ljudje z nami strinjajo in nam ugajajo, niso nič drugačni od nas, niso živi, samo kot senca so, ki naredi to, kar naredimo mi.

Drugi pa v naši resničnosti oživijo, kadar so drugačni. Kadar se ne strinjajo z nami. Kadar nas kritizirajo. Takrat je njihova prisotnost divja kakor Janez Krstnik, ki »je nosil obleko iz kamelje dlake in usnjen pas okoli ledij. Hranil se je s kobilicami in z divjim medom.« (Mt 3,4) Neprijetna, čudaška, strašljiva pojava. In prav zato tako namenoma zelo opazna, ker postavlja vprašanja o naših vrednotah in kliče k spreobrnjenju, k vrnitvi v nebeško kraljestvo: »Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo!« (Mt 3,2)

V nas trči z vso silovitostjo. Podvomi namreč v našo polikano popolnost, zato se je tako bojimo in celo izogibamo. Dvom zavrta v naše gotovosti in nas – tudi če tega nočemo – pahne v spremembo. In nihče se ne rad spreminja, radi imamo toplo varnost našega prav, postaviti

svoje mnenje in svoje ravnanje pod vprašaj pa je napor, povleče nas na pot tehtanja in iskanja, vedno neprijetno pot, na kateri je treba padati in se dvigati, da bi prišli do resnice in s tem miru s samim seboj. To je rast. Zato je drugačni v puščavi našega jaza blagoslov, ne prekletstvo.

Pripravite Gospodovo pot

Morda pozabljamo, da je tudi Gospod nekdo drugi, drugačen kot smo mi. Zato jo potrebujemo, drugačnost, nekaj odrešenjskega je v njej, nekaj Božjega, ker je Bog vedno nekaj novega, mladega, zato ko prihaja, razmetava našo urejeno pospravljenost. »Pripravite Gospodovo pot, zravnajte njegove steze! Vélnico ima v roki in počistil bo svoje mlatišče.« (Mt 3,3.12) Mlado jo dela, čisto, rodovitno, pripravljeno za življenje.

Dopustiti ji, da živi sredi naše puščave, pomeni dovoliti življenju v naše srce, v našo mrtvo puščavo. Samo tako pride življenje v nas, odrešenje, mladost, z drugim, ko je drugačen.

Zato živi tako, da pustiš živeti!

SPOPAD Z ŽIVLJENJEM

Brezmadežno spočetje Device Marije (Lk 1,26-38)

Ravno ko pišem te vrstice, se je po skoraj mesecu dni prikazalo sonce na nebu. In čeprav je skozi temne oblake svetilo samo par sekund, je ta drobna malenkost spremenila dan. Nekaj takega se vsake toliko zgodi tudi v našem življenju, nekaj posveti vanj, nekaj drobnega kakor šibek žarek svetlobe skozi težke oblake, tako si predstavljam, da se je to zgodilo Mariji (Lk 1,26-38). Vendar ta žarek – tako v njenem kot tudi v našem pojmovanju – razumemo nekoliko drugače kot svetlobo, kakor stiska se nam zazdi, kot obremenitev, zahtevnost. Kot vprašanje, bi rekel, četudi ne zglada vedno kakor vprašanje: »Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus.« (Lk 1,31)

Kar tako, nenadoma je v hišo stopilo to Božje vprašanje, brez kakšnih posebnih napovedi, tudi Marija se ga je prestrašila (Lk 1,29), ker je to čisto človeško, vznemiriti se pred novimi, neznanimi stvarmi, ki se nam zdijo pretežke, da bi jih lahko nosili: »Kako se bo to zgodilo?« (Lk 1,34) Čisto tako odreagirajo tudi naši birmanci, ko jih postavljam v situacije, v dvome, v škripce, s katerimi se bodo v življenju slejkoprej soočili, mi rečejo: »Župnik, vi postavljate pretežka vprašanja.«

Beg, naš najljubši odgovor

Ravno zato je človekov odgovor na težko realnost, ki jo težko naredijo ta težka vprašanja, vprašanja, ki od nas zahtevajo, da se opredelimo, da se odločimo, da nekaj tudi ukrenemo, zelo velikokrat povsem drugačen od tega, kar od nas ta vprašanja zahtevajo. Ponavadi se pred njimi skrijemo, zbežimo (1 Mz 3,10).

Eni v zaposlenost: zato tako radi polnimo svoje urnike z vsemi mogočimi dejavnostmi, prireditvami, zato imamo radi vsega preveč, tudi če vemo, da nam to škodi, da nas to utruja – ker je pač to zelo enostaven način, da se tem vprašanjem izognemo. Drugi spet za svoj beg izberejo virtualnost, ne samo interneta, tudi pijačo, tudi zabavo, nekaj pač, kamor se lahko umaknejo in odmislijo. Bežijo v svet, ki ga ni, v iluzijo, kjer je vse lepo in prav, kjer dobiš svojo dozo pozornosti, kjer si lahko otrok in se ujčkaš z občutkom, da ti ni treba odrasti, tj. da ti ni treba odgovarjati na težka vprašanja, ki ti jih postavlja življenje.

Glas vpijočega

Da beg – preložitev teh vprašanj na kasneje – ni pravi odgovor, bomo dojeli šele tedaj, ko bomo razumeli, da težka vprašanja, provokacije, dvomi, na katera je treba odgovoriti, niso nič drugega kot glas vpijočega v puščavi (Mt 3,3), klic v življenje iz kraja smrti, trenutek, ko bo »Sveti Duh bo prišel nadte in te bo obsenčila moč Najvišjega; zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno« iz te zoprne situacije, iz tega vprašanja, »Božji Sin.« (Lk 1,35)

Tako prihaja Bog na svet. Kar je poanta božiča, ki ga čakamo, da pride Bog na svet, da pridejo Bližina, Odrešenje, Mir v moje življenje. Ko odgovorim na vprašanja, ki mi jih On zastavlja samo zato, ker je nanja treba odgovoriti.

ŽELIMO SI BOGA

3. adventna nedelja (Mt 11,2-11)

Če hočemo stopiti iz teme v svetlobo, je treba najprej stopiti iz svetlobe v temo, v nekakšno pomanjkanje, stisko, post, bi rekel, v »ječo« (Mt 11,2), morda v celo kakšno prostovoljno ječo Janeza Krstnika, kjer bi si začeli spet želeli nekega odrešenika, »tistega, ki mora priti« (Mt 11,3). Pravzaprav je treba to storiti zato, da bi ugotovili, da smo že tam, v ječi, v temi vsakdanjosti, ko ničesar in nikogar ne potrebujemo več; zato nas nič več in nihče več ne more rešiti.

Potreba po drugačnosti

Apatična utrujenost današnjih dni, kamor sta nas menda pripeljala neprestano ugodje in vedno uslišano zadovoljevanje naših želja, utrujenost naveličanosti, ki mezi iz malodane vseh por vsakdanjosti, je samo želja po pristnosti, ki je ta svet, kolikor dobrega, okusnega, bogatega že ponuja, ne more dati z nobeno svojo spektakularnostjo. To tudi sami, razočarani od skorumpiranih, tako preveč človeških »mesij« sveta, odkrivamo vsak dan znova in vedno bolj. Potrebujemo odrešenika, ki je najprej od vsega oseba, ukrojena po Božji zamisli in ne po naših željah.

Čeprav namreč mislimo, da nas bo rešilo tisto, kar smo si želeli in kar smo v svojem življenju pričakovali, neke »uresničene sanje«, skoraj zagotovo ne bo tako, nobena naša uresničena želja nas ne bo rešila, ne razveselila, ne osrečila. Ker je v ozadju naših želja v resnici želja po nečem novem – poglejte samo vedno vnovično famo po »novih obrazih« – in sicer po nečem resnično novem, kolikor je lahko nova samo neka oseba, ki stopi v naše

življenje nenačrtovano. V prenesenem (ali pa celo dobesednem) smislu si želimo otroka, neugnanega otroka, katerega lepoti se bomo spet čudili, nad katerim bomo vzdihovali zaradi njegove nagajivosti, želimo si nečesa, česar ne bomo mogli ujeti v zaprtost svojih od poželenja grabežljivih rok.

Pripraviti pot pred Njim

Želimo si Boga. Njega, ki ostaja visoko nad našimi željami, in ki prihaja v naš svet drugače in po drugih poteh, kakor smo si jih zamislili sami. Človekove rešitve »odrešenja« se izjalovijo, kot smo videli, v temo, v ječo nas potisnejo skupaj z vsemi tistimi, ki so morali plačati ceno za naše »mesijanske čase«.

Ko v svojem življenju, odločitvah, ravnanju pustimo prostor Bogu, »drugačnemu«, ko začnemo živeti tako, kot nas uči, z vsemi neprijetnimi presenečenji, ki jih bo tako življenje prineslo s seboj, ko ga torej sprejmemo kot nekoga, ki v naše življenje zanese tudi nemir, delo, napor, ko torej postanemo nekdo, ki pripravlja pot pred njim (Mt 11,10), bomo sami od sebe razumeli, da je odrešenje nekaj drugega kot to, kar smo si mislili, da je, nekaj globljega in nevidnega in nam nerazumljivega, kar se dogaja v ozadju stvari, srečanj, dogodkov, tudi katastrof našega življenja.

Kakor bi rekla Simone Weil: »Ni moja zadeva misliti nase. Moja zadeva je misliti na Boga. Zadeva Boga pa je misliti name.«

NEPREMAKLJIVO

4. adventna nedelja (Mt 1,18-24)

V začetku je bilo takole. »Bog je rekel: 'Bodi svetloba.' In nastala je svetloba.« (1 Mz 1,3) Tako se je vse začelo na našem svetu, tudi v našem življenju, s svetlobo, z lučjo, prva stvar je, ki smo jo zagledali. Vendar svetloba ni edina stvar v našem svetu. Takoj nato je »Bog ločil svetlobo od teme.« (1 Mz 1,4) Bog je ločil dve različni stvari.

Potrebnost razmišljanja

To stvar, potrebo po ločevanju, po razlikovanju na svetlobo in temo, je Bog položil tudi v človeka. Nemir, ključni nemir, ki človeka dela človeškega, ki ga ohranja pri pravih odločitvah in ga pahne v premišljevanje. Da v svojem življenju začne ločevati čisto od pokvarjenega, pravilno od napačnega, življenje od smrti, svetlobo od teme. In da to tudi poimenuje: »Bog je svetlobo imenoval dan, temo pa je imenoval noč.« (1 Mz 1,5) To nista dve isti stvari, dan in noč, različni imeni imata. Zato je tako pomembno stvari poimenovati, tako jih med seboj ločimo, da vemo, kaj je kaj. Ker je največja zmeda v človeku takrat, kadar je vse isto, vse enako, vse dobro. Tako kot danes.

Morda nam je zato danes tako težko razmišljati, zato se premišljevanja otepamo. Ko tehtamo med enakimi stvarmi, vemo, da to tuhtanje ne bo prišlo nikamor. Zato se nam je danes tudi tako težko odločiti o čemer koli, se o čem izjasniti, se za kaj zavzeti. Saj je vendar vse isto, svetloba in tema, vse je lahko prav in narobe, ker pač ni več neke absolutne resnice. V imenu svobode dandanes dvomimo o vsem, kar pa nas ni naredilo svobodnih, am-

pak obremenjenih s strahom, kdaj bomo kot slepci padli v jamo.

Postaviti trdno točko

Danes stopimo v Jožefovo razmišljanje, podobno težko, kot so vsa naša življenjsko pomembna premišljevanja, v tuhtanje, ki ga je povzročilo nepričakovano presenečenje, vdor Boga s problemom v Marijino in s tem tudi njegovo življenje. Marija je noseča. In on ni oče tega otroka. Kaj storiti? Oboje, kar se mu ponuja, se zdi prav, zapustiti jo ali ostati pri njej.

Ne more se odločiti, blodi. Dokler v svojem življenju ne odkrije in v sebi postavi neke trdne, nedvomne in nepremakljive točke – in ta je Božji glas, Božja beseda, ki je prisotna v vsakem našem tuhtanju. Bog se vedno oglasi, ko smo na križišču, tudi ko se ne oglasi, tudi ko govori s tišino, je to njegov namig. »Bog je rekel: 'Bodi svetloba.' In nastala je svetloba.« (1 Mz 1,3) Njegova beseda je trdna, kar reče, to drži. In z njo ustvarja svetlobo, ne teme, dobro (1 Mz 1,4), ne slabega. Ko je torej Bog rekel: »Ne boj se vzeti k sebi Marije,« (Mt 1,20) je verjel njegovi dobri besedi, ki ustvarja luč in ne teme, dobro in ne slabega. Zato pomeni verjeti njegovi besedi v sebi in svetu uresničiti dobro ter postaviti stvari v življenju na pravo mesto, v svetlobo. Tudi ko gre za težke stvari.

Ta Jožefova izbira nas počasi pripelje do božiča, kar je trenutek, ko v svojem življenju dopustimo luč in njeno »revolucijo« našega življenja.

BOG V NOČI

Božič - Gospodovo rojstvo (Jn 1,1-18)

Premalo časa sem imel, da bi danes pospravil sobo tako, kot sem si želel. A ker imam za božič vseeno rad pospravljeno in okrašeno, sem jo v naglici pospravil tako, da sem stvari preprosto zbasal v omaro in predale. Kot delamo velikokrat z vsem, kar kvari našo idilo, našo lepo podobo na zunaj.

V našo resničnost je stopil

Toda prav tam, sredi mojih nabasanih predalov, se nocoj dogaja božič, v tistem temnem, skritem, mojem nepospravljenem svetu. Pravzaprav samo tam, saj Bog ni prišel nikamor drugam kot v temo in v nek zakotni Betlehem, v vse tisto, kar smo, ker nas je tega sram, poskrili pred ljudmi in okrasili z lučkami. Za maske in za fasade. V Betlehemske in našo resnico je dregnil.

Tja, prav tja zato nocoj postavljamo jaslice, v svojo resničnost, kakršna že je, tja ga je Marija položila, v jasli, v razkopanost in neurejenost – ker v prenočišču, tam, kjer je vse lepo in popolno, zanj ni prostora (Lk 2,7). Popolnost ga ne rabi in ne prebavlja. Zato je popolnost brez Boga. Marija pa nam ga je položila v našo sobo, v naš dom, pod naš križ, na našo mizo, v našo nepospravljenost, v naše razburkane odnose, v naše pretežke besede

in neznosne tišine, v napetost in nerazumevanje, v sredo med naše egoizme in krike po ljubezni in pozornosti, ki jih je tako veliko, kolikor je nocoj zvezd na nebu. In med njimi neka nova, čisto nova zvezda, čisto nova Luč. On, Emanuel, Bog z nami.

Ljubi nas, kakršni smo

Prišel je v našo noč, ker želi prebivati v njej. Prišel je, ker smo ga potrebovali, čeprav si ga nismo želeli, ker nas je kot neznanec na vratih zmotil nepripravljene, sredi nekega drugega dela, vedno pride tako, nepripravljene nas zaloti, prav zato, da nam razkrinka našo resničnost. Ker je to treba spoznati v tej noči: svojo resničnost – in Njega, ki jo ljubi tako, kakršna je – in prebiva v njej. Samo tam je, nič ne dela, samo tam v njej počasi, zelo počasi živi in rase – in jo s tem počasi spreminja.

Pojdimo nocoj v Betlehem, pojdimo vase, v svojo razkopano dušo, ne zato, da bi obupavali nad njo, ampak da bi videli in se zavedali, da si je tam sredi nje zaželel bivati Bog. Da nas ima rad.

Kdor to ve, bo preživel sleherni noč.

Marko Rijavec

ŠPRANJE *do* SVETLOBE

Misli ob evangeliju

© Družina d. o. o., 2024

Imprimatur: Škofija Koper, 2. 4. 2024, št. 226/24

Prva izdaja

Spremna beseda: Marjan Pogačnik

Jezikovni pregled: Ana Pavlek

Oblikovanje in grafična priprava: Lucia Jerman

Izdala in založila: Družina .d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Tiskano po naročilu

Tiskano v Sloveniji

Ljubljana, 2024

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-584

27-29

RIJAVEC, Marko

Špranje do svetlobe : misli ob evangeliju /
Marko Rijavec ; [spremna beseda Marjan Po-
gačnik]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2024

ISBN 978-961-04-1094-2

COBISS.SI-ID 192007427